

hen i lidt melankolske Betragtninger ved at anstille en Sammenligning mellem sine egne Markers temmelig tarvelige Afgrøde og den Frugtbarhed, han her overalt saa' bugne frem omkring ham.

„Aa, saa meget slemt er det dog heller ikke,“ sagde hun da i en opmuntrende Tone, der lød helt fremmed i hendes Mund, og som heller ikke gjorde et ganske naturligt Indtryk. „Rugen er jo næsten god, synes jeg; og det er da endelig kun det seksradede, der er lidt krøveligt.“

„Men Kløveren, du! Vi fik i Aar kun fem Læs imod tolv i Fjor og seksten i Forfjor. Det er en slem Tilbagegang!“

„Jamen du har jo ogsaa haft saa meget andet at tage Vare paa i disse Aar, Emanuel ... baade med Politiken og andre Dele. Det bliver der vel nok nogen Forandring paa nu i Fremtiden, og du skal se, naar du først faar bedre Tid til at passe Jorden, saa kommer den saamænd ikke til at give nogen af de andres noget efter. Jeg tænker nu, at vi allesammen ligesom falder lidt mere til Ro her-efterdags ... og det var kanske heller ingen Skade til. Det mener du vist egentlig ogsaa selv, Emanuel.“

Som saa ofte overhørte han den sidste Halvdel af, hvad hun sagde, og fortsatte i sin egen Tankegang: